

[Sigsgaard.]

vidt jeg i øjeblikket erindrer, har ordninger, der ligner det, som SF her foreslår, er faktisk boligbyggeriet og kun inden for den del af det, som vi kalder det almennyttige boligbyggeri. Vilkåret for, at man yder dette tilskud, er netop, at det begrænses til det almennyttige boligbyggeri, fordi man kun har villet give dette direkte statstilskud til virksomheder, som ikke er drevet af profitmotivet, og virksomheder, der er fuld offentlighed omkring. Man har altså helt bevidst inden for boligsektoren ikke udstrakt ordningen til også at gælde det private etagebyggeri.

Det er nok i det hele taget, som det fremgår af mine bemærkninger, en meget betænkelig ting at gøre det, som SF her foreslår. Lovforslagene vil have en tendens til ligesom de love, som de skal ændre, at øge centraliseringen og industrialiseringen inden for fiskeriet yderligere. Industrialiseringen behøver ikke at være nogen dårlig ting og er det ikke i sig selv, men at vi skulle øge den på denne måde og under bankernes yderligere kontrol, ser jeg ikke nogen grund til.

Lovforslagene vil også dermed være med til at øge konflikten mellem på den ene side de forskellige miljøinteresser og på den anden side fiskeriinteresserne.

Endelig må man nok sige — det har jeg været inde på i forbindelse med andre forslag, der også gik ud på erhvervsstøtte — at her er der i og for sig indirekte tale om støtte til bankerne. Vi har nogle banker, der opererer med urimelig store rentemarginaler, det tror jeg hr. Maigaard fra SF vil være enig med mig i. Det har ikke været muligt at skaffe et politisk flertal for at gribe tilstrækkeligt ind over for disse rentemarginaler, når man i øvrigt greb ind eller foregav at gribe ind over for andre arter af indkomster. Et udtryk for rentemarginalens store størrelse er selvfølgelig, at udlånsrenten er meget høj, så høj, at det kan være meget, meget svært også f. eks. for fiskerierhvervet at klare den. Det er klart. Men så er spørgsmålet: skal staten så, efter at man har tilladt de store rentemarginaler, efter at staten, folketinget, har undladt at gribe ind over for de store rentemarginaler, komme og sige: ja men på den anden side ved vi da godt, at det går aldrig med de store rente-

marginaler, så derfor vil vi gerne betale den øverste del af renten og derved sætte i dette tilfælde fiskerne i stand til at bruge pengeinstitutterne, at tage lån i pengeinstitutterne, til trods for den høje rente. Det bliver til en indirekte subsidiering af bankerne, og det kan vi i VS naturligvis ikke være med til.

Så vil jeg dernæst sige, at inden for fiskeriet er der tradition for en vis grad af fælles ejerskab og for samarbejde i det daglige arbejde. Det er helt andre traditioner, end der er inden for en lang række andre erhverv her i landet. Når vi får en samlet fiskeripolitik, der som et hovedmål har at fremme fiskernes fælleseje af deres produktionsmidler og dér knytter an til nogle gamle traditioner og modvirker, at de store kutteredere og fabrikanter sætter sig på fiskeriet og fiskeindustrien i endnu højere grad, end de gør i dag, i det øjeblik vil VS være positiv over for den, og så vil vi også være med til at støtte den, selvfølgelig også økonomisk. Men det er der ikke på nogen måde tale om bare ansatser til endnu hverken fra regeringens side eller fra SF's side. Det her er et ganske enkelt og næsten primitivt lille stykke erhvervsstøtte oven i en hel masse andre helt urimelige erhvervsstøtteordninger, der ingen steder sigter hen og kun med sikkerhed giver ét eneste resultat: at man flytter nogle penge fra skatteyderne som samlet gruppe over til nogle ganske enkelte erhvervsdrivende, og det kan vi ikke være med til.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Maigaard*) (SF):

Baggrunden for de lovforslag, som vi har lagt frem her, er jo de vanskeligheder, fiskerierhvervet står i, og endvidere erkendelsen af, at disse vanskeligheder kun er begyndelsen til de egentlige vanskeligheder. Det kan være udmærket — det glæder os alle — at fiskeriets priser retter sig op her i januar måned, men vi ved godt, at det, vi har oplevet med kvoteringerne i 1975, vil vi opleve ti gange mere, når havretskonferencen og dens kvoteringer kommer. Derfor er baggrunden for vores forslag en erkendelse af vanskelige vilkår og et ønske om at sikre flest muligt arbejdspladser også under disse vanskelige vilkår.

Det kræver, at der formuleres en samlet fiskeripolitik, og vi har givet et bidrag til en